

[Laurits Pedersen.]

der gælder for Købstæderne; dette viser, at der ikke eksisterer nogen Hundeplage ude i Landdistrikterne, og de Steder, hvor den er til Stede og Kommunalbestyrelsen er klar derover, har den truffet Foranstaltninger, som bevirker, at den forsvinder.

Jeg vilde have sat megen Pris paa, om man havde indskrænket sig til at stille Kommunerne frit og saa i øvrigt truffet skærpede Bestemmelser over for de omstørfjende Hunde, der gør Skade paa Husdyr. En Lovgivning med dette Formaal vilde vi meget gerne have medvirket til at gennemføre. Men det har man ikke nøjedes med. Man har i det af det høje Landsting vedtagne Lovforslag indført Bestemmelser, hvorefter der er tvungen Anmeldelse af Hunde til Registeret og Afgift af alle Hunde, ogsaa ude i Landkommunerne. Det drejer sig ikke om et stort Beløb — det skal indrømmes —, men man forlanger, at dette store Arbejde udføres, og at Sognefogeden paaser, at det bliver udført, og paa den Maade har man indført akkurat de samme Bestemmelser, som man har i Købstæderne og selvfølgelig er nødt til at have der. Det er ikke rimeligt, fordi ingen af disse Kommuner har givet Udtryk for Ønske om saadanne rigoristiske Bestemmelser, og dette burde i og for sig være nok til, at man ikke stædigt fastholdt, at disse Bestemmelser skal indføres.

Jeg ser godt, at naar der er Tale om Forsikring, er det lettere, at Afgiftsbestemmelserne indføres overalt, men jeg vilde meget gerne, at vi i et kommende Udvalg undersøgte, om ikke det var muligt at træffe en anden Ordning med Hensyn til Forsikringen af de Hunde, der nu ikke er ansvarsforsikrede. Det store Flertal er jo forsikret i Øjeblikket, men det skal indrømmes, at et vist Antal er det ikke, saa at naar de forvolder Skade, er der ikke nogen Forsikring. Men jeg ved, at de samlede Forsikringsselskaber ikke er utilbøjelige til at optage en Forhandling om, at disse Selskaber overtog Risikoen ved de Hunde, som ikke er forsikrede, og som forvolder Skade. Derved vil man komme ud over dette, som jeg nok forstaar den kollektive Forsikring tager Sigte paa. Men dette er jo Ting, som eventuelt kunde drøftes i et kommende Udvalg.

Naar Landboforeninger og Husmandsforeninger stadig gennem Aarene har haft Forhandlinger om dette Spørgsmaal paa deres Dagsorden, er det udelukkende, fordi der af Hunde er forvoldt Skade paa Faar, Ungdyr o. s. v. Men dette er ikke det

eneste; de omstørfjende Hunde forvolder Skade langt ud over den, der bliver anmeldt, f. Eks. ved at forstyrre Dyrenes Ro paa Marken. Derfor er vi, gentager jeg, villige til at gaa med til skærpede Bestemmelser over for de omstørfjende Hunde.

Jeg skal ikke gaa Lovforslagets Paragraffer igennem, men kun fremhæve enkelte Punkter. I det forelagte Lovforslag var der den Bestemmelse, at naar der ude paa Landet kun holdtes een Hund, var denne afgiftsfri; denne Bestemmelse har man fjernet i Landstinget og vedtaget, at der skal betales en Afgift af 3 Kr. for en lille Hund og 5 Kr. for en større, og de samme Registreringsbestemmelser skal gælde ude paa Landet, som gælder inde i Købstæderne. Der er endvidere den Bestemmelse i § 10, Stk. 4, at alle Hunde skal føres i Baand eller holdes indelukkede i Tiden mellem 15. April og 15. Juli. Jeg forstaar, at det er Jagtraadet eller Jagtforeningerne, der har faaet denne Bestemmelse indført, men det er jo klart, at den i meget høj Grad vil give Anledning til Irritation. Den vil ikke blive overholdt, det kan man være ganske rolig for, og det vil virke ganske meningsløst ude paa Landet, at man praktisk talt skal holde Hundene bundne i disse tre af Aarets første Sommermaaneder. Bestemmelsen vil endvidere kunne fremkalde et utiltalende Angiveri rettet imod dem, som ikke sørger for at holde deres Hunde lukket inde.

De nævnte Bestemmelser er af en meget utiltalende Karakter, og derfor vil jeg meget henstille, at man forandrer disse skærpede Bestemmelser, som man har vedtaget i det andet høje Ting. Vi har jo i den sidste Tid set, at Love, som er gaaet fra dette høje Ting, i det andet høje Ting har kunnet gennemgaa meget væsentlige Ændringer, og saa skulde det vel heller ikke være umuligt, at det samme blev Tilfældet, naar vi faar Lovforslag fra Landstinget her til Folketinget.

Saaledes som jeg nu har skitseret det, er det, for at vi skal kunne medvirke til Lovforslagets Gennemførelse, nødvendigt, at en Række Paragraffer ændres, og for os er det særlig vigtigt, at de Landkommuner, som ikke ønsker at benytte de paagældende Bestemmelser — fordi den Hundeplage, Loven tager Sigte paa, ikke eksisterer —, skal være frit stillede i saa Henseende. Hvis man ikke vil give os disse Indrømmelser, maa vi tage samme Stilling, som vort Parti har taget i Landstinget, og stemme imod. Naar Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. E. Friis, er saa glad for